

Trys dienos po Bavariją, kur dera ūkiški kvapai ir romantikos prieskoniai

2017.03.17-20

Visas maršrutas: Memmingen – Bad Waldsee – Garmisch-Partenkirchen – Grainau – Garmisch-Partenkirchen - Etalio vienuolynas – Linderhoffo rūmai - Fussenas - Noišvanštein – Hohenšvangau – Memmingenas

Kadangi pernai su savo smagia moteriška kompanija niekur neišvažiovome (priežastis nerimta: nesugebėjome susiderinti visoms tinkamo laiko), todėl nieko nelaukdamos jau metų pradžioje žvalgėmės tinkamo skrydžio. Keturis bilietus į Memingoną (netoli Miuncheno) su "Wizzair" avialinijomis nusipirkome ilgai nesvarsčiusios, vos per kelias valandas: viena iš mūsų sausio mėn. Bavarijoje išbandė lygumų slidinėjimo trasas, o kavą gerdavo nuostabaus grožio kalnų miesteliuose ir nepatingėdavo atsiųsti nuotraukų; *pagooglelinau* ir supratau, kad mano svajonių pilis – Noišvanštein (Neuschwanstein) – irgi visai šalia. Taigi, iš anksto užsigarantavusios įspūdžius, pavasarį pradėdame pildyti naujametinius pažadus 2017-iems ir į keliones leidžiamės ne tik su šeimomis, bet ir su draugėmis. Per pastaruosius metus taip aplankėme Barseloną, plaukėme keltu į Stokholmą, grįždamos lankėme Rundalės pilį Latvijoje, nepaprastai smagiai laiką leidome Mozelio slėnyje, nuomuotu automobiliu aplankydamos ne tik nuostabaus grožio Trarbachą, Bernkastel Cues, Cochemą, Eltz pilį, bet ir plaukdamos Mozeliu, kas tuomet ir buvo pagrindinis mūsų tikslas. Apie tai, kiek vyno, gardumynų išragauta, kiek pasaulio ir lokalių problemų išgvildenta, kiek pažadų duota, šįkart nutylėsiu. Kas būna tarp mūsų, telieka tarp mūsų.

Taigi, rekomenduoju ir Jums: griebkit bilietus Vilnius-Memmingenas, o aš kuo nuoširdžiausiai atiduodu sudėliotą ir realybėje įgyvendintą maršrutą.

Pirma diena. Memmingeno oro uostas – Bad Waldsee - Garmisch-Partenkirchen
2017 m. kovo 17 d., penktadienis

Iš Vilniaus išskrendame 7:10 ir 8:30 jau leidžiamės Bavarijoje. Oro uoste imame "Europcar" kompanijoje išnuomotą automobilį, naujutėlaite dyzelinę ir nemenkų gabaritų bei visokių technologijų prifarširuotą Kia Optimą (*geromis sąlygomis ir kainomis gelbėja economycarrental.com – visas išlaidas rasite teksto pabaigoje; nuomuokite mašiną likus 3-2 savaitėms iki kelionės, patikinu, gausite, geriausias kainas*). Buvome susiplanavusios pirmąją kelionės dieną pasiekti tolimiausią tašką, kur pasižvalgome po apylinkes ir pamažu grįžinėjame atgal, - neskubėdamos, besimėgaudamos kalnais, vynu ir draugija. Juk kelionės dienų šįkart tikrai nėra daug. Tas galutinis tikslas buvo Garmisch-Partenkirchen. Nuo Memmingeno Allgau oro uosto iki Garmisho yra apie 140 km. Mūsų planus kiek pakoregavo atsiradę reikalai Bavarijoje: iš oro uosto turėjome nulėkti priešinga kryptimi iki Bad Waldsee, nedidelio tipo vokiško miestelio, kurį paprastai turistai aplenkia, užtat labai smagu ten atsidurti ryte ir pamatyti ramaus ir tingiai besibudinančio miesto gyvenimą. Ten teko kiek palaukti, todėl nutarėme pasidairyti po centrinę dalį: kadangi buvo ankstyvas ir saulėtas rytas, susiradome kepyklėlę ir kelionę pradėjome nuo kvapnių riestainių, pabarstytų druskos gabaliukais, ir didelio puodelio kavos gėrimo. Toliau be tikslo žvalgėmės po Bad Waldsee – mažas ir dailus senamiestis, niekur neskubantys vokiečiai ir ramybė kaip kokiame spa kurorte, nors tai tebuvo įprastas vokiškos provincijos miestukas. Beslaminėdamos sugebėjome užklysti į mini *butiką*, kurioje mums, moterims, akys sublizgėjo, - sunkiai įsivaizduočiau, kad tokia parduotuvėlė galėtų veikti, tarkim, Pabradėje...Žinau, kad mane skaito ir moterys, - jei kada pamatysite iškabą "Comma," (Hauptstr. 24, Bad Waldsee), būtinai užsukite. Mojuodamos solidžiais pirmųjų pirminių krepšiais, laimingos grįžome užbaigti reikalą, o tada jau sukome Garmišo link.

Važiuoti tenka vingiuotu keliu, skrodžiame tvarkingas vokiškas pievas, paliekame pedantiškai prižiūrėtus didesnius ir mažesnius ūkius, užuodžiame tų ūkių skleidžiamus kvapus ir tai visai neerzina, - Bavarijai tai tinka. Ko gero, mums sekasi, - diena šilta ir šviesi, masyvūs saulės akiniai nugula ant mūsų nosių (Lietuvoje palikome lietų), o tvarkingas

vokiškas peizažas, kuris piešiasi pro automobilio langą, primena apie tipišką vokiečiams savybę – pedantizmą. Tuo Musei jie tikrai artimi. Taip ramiai judėdamos pasiekiame romantiškojo Bavarijos kelio atkarpą, pievas keičia žaliuojančios kalvos, o už jų kyla smailios ir išdidžios sniegu pasidengusios viršukalnės, kur ne kur vis dar matosi veikiančios slidinėjimo trasos: vaizdas toks tarytum sniegas nuo šlaitų būtų specialiai sustumtas ten, kur leidžiasi slidininkai, nes aplink jau viskas žaliuoja, - Bavarijoje pavasaris. Alpių dydis ir grožis priverčia džiaugtis galimybėmis keliauti. Nors papėdėse dar baltuoja sniegas, išlipusios iš automobilio vaikštinėjame be striukių, - šilta. Laiko nuovoką prarandame, bet, tikėtina, kad Garmišą pasiekiame po dviejų valandų. Pakeliui stabelime "Rewe" prekybos centre Oberau miestelyje: pasikrauname daržovių ir vaisių vakarienei.

Garmiše pirmiausia pasiekiame iš anksto [booking.com](#) rezervuotą viešbutį (ten būname apie 14:00). Apsigyvenome kiek toliau nuo centro, ant kalvos, su nuostabiu vaizdu į Alpes, - jei geriau nerasite, galite čia gyventi, tačiau šiai vietai trūksta jaukumo, dėmesio svečiams (internetas irgi neveikia, nors reklama sako ką kita), bet kaina buvo tikrai geriausia (Garmišas yra populiarus kurortas, todėl čia yra kur kas brangiau, nei kitur Vokietijoje). Taigi, šią ekonomišką vietą su įspūdingu vaizdu iš balkono rasite šiuo adresu:

[Zur Schönen Aussicht Hotel garni](#)

Hotel Schöne Aussicht Garni
Gsteigstraße 36
82467 Garmisch-Partenkirchen
Telephone: +49/8821 – 7 30 35 50
Fax: +49/8821 – 9 43 51 11
E-Mail: hotel-schoeneaussicht@t-online.de

Nutrenkusios lagaminus ir maišus su būsima vakariene, skubame į miestelio centrą. Apie Garmišą [informacijos](#) netrūksta, todėl čia daug nesiplėsiu. Galiu pasakyti tik tiek: atvažiuoti čia verta. Tiek slidinėti, jei esate mėgėjai, tiek tiesiog pabūti gamtoje ir pakvėpuoti grynu kalnų oru. Iki 1935 m. šioje vietoje buvo du miestai, kurie, galiausiai, apsijungė, išsaugodami abu pavadinimus - Garmisch-Partenkirchen. Miestas įsikūręs visai šalia Zugspitze, aukščiausios Vokietijos viršukalnės (2.962 m). Kiek pakoreguoju internete rastus dviejų miestų skirtumus: jei Garmishas - išvaizdi ir besimaivanti jauna panelė, tai Partenkirchen – žilas šimtmetis, atiduodantis pagarbą vokiškoms tradicijoms. Abi dvimiesčio dalys tinkamos vaizdingam pasivaikščiojimui: piešiniais nuspalvinti tiek tradicinės vokiškos architektūros pastatai, tiek atitinkamai prisitaikantys naujos statybos gyvenamieji namai; lauko kavinukėse pilna žmonių – dalis jų vis dar su slidinėjimo kostiumais ir tai atrodo juokingai aplinkui žydint gėlėms ir žaliuojant jauniems medeliams; pagrindinėje aikštėje esančiuose šezlonguose tingiai vakarinį laiką leidžia ištisos šeimos – seneliai, jų vaikai ir vaikaičiai, šunys ir šuniukai. Suvalgom ledų ir išgeriam kavos istoriniame Garmisho centre "su vaizdu" į senąją miesto bažnyčią, kurios kilmė siekia XIII a.

Garmisch-Partenkirchen yra pelnęs „Best of the Alps“ („Alpių geriausias“) apdovanojimą, teikiamą grožiu, svetingumu bei moderniomis slidinėjimo trasomis išsiskiriantiems kurortams. Miestelio gatvėse matome tautiniais rūbais apsirengusius ir penktadienio vakarą kažkur skubančius miestelio gyventojus (net užsukame į didžiulę tautinių drabužių parduotuvę ir pasvajojame apie tokią Lietuvą: Garmishe yra ne viena proga pasipuošti tautiniu kostiumu: viena tokių - kasmet kompozitoriaus Richardo Štrauso, gyvenusio šiame kurorte, garbei rengiami muzikos festivaliai). Partenkircheno dalis kiek kitokia: čia kiekvienas pirklio namas primena Bavarijos istoriją (jei norėsis, galima užsukti į vieną tokių namų-muziejų "Werdenfels Museum", kuris veikia nuo 1895 m. ir atspindi regiono istoriją: Ludwigstrasse 47, D-82467 Garmisch-Partenkirchen). Vaikštom ir tiesiog grožimės miesteliu bei kalnais, kol galiausiai sutemus grįžtam namo – salotos vos telpa į lėkštes, o kalbos – tarp baltuojančių Alpių viršukalnių. Į langą pradeda belsti lietūs, sudunda Perkūnas ir ima svaidytis žaibais. Vėlniškai tinka tokie griausmai kalnams, ypač, kai esi jaukiai susisupęs pūkinėje antklodėje su gero raudono vyno taure rankoje ir puikiausia kompanija. Tikrai geras tas Garmishas-Part...

Antra diena. Garmisch-Partenkirchen – Grainau - Etalio vienuolynas – Linderhoffo rūmai - Fiusenas (Fussen)
2017 m. kovo 18 d., šeštadienis

Pasimankštinusios (rimtai!) ir po gausių pusryčių su vaizdu į Olimpinių trampliną, švelniai kutenant lietui, pajudame Grainau link. Pakeliui stabelime tuo didingu sporto statiniu pasigrožėti, - nieko panašaus anksčiau nebuvo mačiusios. Apsuptas aukštų kalnų, Garmishas jau nuo seno yra garsus žiemos sporto kurortas, kuriame 1936 m. vyko žiemos Olimpinių žaidynės, o slidinėjimo čempionatai buvo surengti net dukart - 1978 ir 2011 m. Prie jėgimo į

trampilą (taip, taip, kaip į kokį stadioną) yra kasa, kur planavome pirkti bilietą į [Partnach Gorge](#) (Partnach tarpekliis – tai neeilinio grožio vieta kalnuose, gausiai lankoma turistų, atverta kiaurus metus; pasivaikščiavimo būtų vos 700 metrų, iš abiejų tarpeklio pusių į viršų stiebiasi 80 metrų uolos; atrakcija yra pavadinta viena iš “privaloma pamatyti”, lankantis šiame regione; tarpeklij apžiūrėti galima iki 18:00, kaina suaugusiam 4 eur), tačiau planams buvo lemta žlugti – mums nepaaiškino, kodėl, bet turistams tarpekliis buvo uždarytas. Gal dėl lietaus, gal dėl nuo kalnų tirpstančio sniego. Nežymiai nukabinau nosį ir pasiteiravau tos kasoje dirbančios moterytės, kaip nusigauti iki Zugspitze (klausiau tik dėl to, kad žinočiau ateičiai, - lietaus debesys buvo tokie sodrūs, kad pakilusios matytume tik vieną kitą, ką galime sėkmingai daryti ir apačioje). Yra du variantai pasikelti į viršukalnę: iš Grainau centro galima keltis keltuvas (jei skubama) arba važiuoti traukinuku (jei norima pasimėgauti gamta), bet vokiečiai tikrai sujūžlėjo – šio malonumo kaina vienam asmeniui net 45 eur! Įdomu, kaip jaučiasi, tarkim, 4 asmenų šeima, norėdama tokios kelių valandų pramogos... O gal tų turistų gausos ant viršūnės visai nenorima, - toks būtų logiškas kainos pagrindimas.

Jei Garmiše būsite vasarą, nuo Parnach tarpeklio Jums beliks vos 9 km, arba 40 min kalnų keliu, iki [medinių karaliaus Liudviko II “rūmų”](#), tiksliau, medžioklės namo Schachene, pastatyto kalnuose 1869-1872 m. (1866 m virš jūros lygio; adresas: Ludwigstrasse 47, D-82467 Garmisch-Partenkirche; kovo mėn. atidaryta iki 16:00, bilietas 4,5 eur/vienam).

Jei esate užkietėjęs žiemos sporto ir istorijos gerbėjas, galima pasivaikščioti apie 4 km nuo Garmisho esančioje [istorinėje bobslėjaus trasoje](#), kuri veikė 1910-1965 m., įskaitant Olimpines žiemos žaidynes 1936-ais. Nuo 2003 m. šis objektas yra įtrauktas į lankytinų vietų sąrašą. Automobiliu nusigauti nesudėtinga: parkavimo vieta yra Kreuzeck (Cable-Car) arba Aule-Alm, o ten lieka sekti ženklus į "Rießersee". Ekskursijos vedamos kasdien nuo 14:00 iki 16:00 ir kainuoja 5 eur/asmeniui.

Smagi atrakcija būtų nusigauti iki aukščiausiai įsikūrusio Vokietijos kaimelio Wamberg, kuris yra netoliese Garmisho. Gyvena vos 27 gyventojai, lankosi fantastiško grožio bažnyčioje (1721 m.), bet iki šio kaimelio reikia ne tik pasikelti Eckbauer keltuvas, bet ir paeiti apie 40 min, tačiau vaizdai atsivertę pasakiški (Wambergas yra apie 996 m virš jūros lygio). Mes šioje kelionėje tam neturėjome galimybių ir...tinkamos avalynės☺ Dar vienas “kitam kartui”.

Važiavome į Grainau, pakeliui esančiame prekybos centrų komplekse sustodamos lauktuvių ir...krepšio daržovių vakarienei (skamba, lyg mes nuolat pirktume maistą☺). Esu tikra, kad vasarą Grainau yra apgultas žmonių, nes čia traukos taškas - ne tik keltuvas ir traukinukas į Zugspitze, bet ir smaragdinio vandens kalnų ežeras [Eibsee](#). Nesu tikra dėl malonumo maudytis nors ir skaidriame, bet lediniame kalnų vandenyje, tačiau pasirstyti baidarėmis turėtų būti smagu. Grainau – aktyvaus sporto vieta. Plaukti, žingsniuoti, bėgti, kopti, slidinėti, - tokioms pramogoms pritaikytas nedidukas kurortas. Aplink ežerą yra 7,2 km arba 2 h maršrutas su nedideliais pakilimais ir fotogeniškomis gamtos oazėmis, bet pasilikome tai vasarai. Kaip reikiant įsilijo lietus, - po kelių aiktelėjimų ir nuotraukų ežero fone, bėgome į automobilį, kol visai nepermirkome.

Atgal pro Garmishą sukame [Etalio vienuolyno](#) (vos 15 km nuo Garmisho), [Linderhoff rūmų](#) link, o vakarop turime pasiekti Fiuseną (Fussen). Etalio vienuolyno pravažiuoti neįmanoma (Kaiser-Ludwig-Platz 1, 82488 Ettal, Germany) – spindi savo didingu grožiu iš tolo. Atokiai nuo didelių miestų, kalnų papėdėje, vietoje, apie kurią galima pasakyti “kažkur tarp niekur” XIV amžiuje buvo įkurtas benediktinų vienuolynas. Po didžiulio gaisro, nusiaubusio pastatus XVIII a., vienuolynas buvo atstatytas baroko stiliumi. Tas barokinis kupolas matomas iš toli, tarytum kviesdamas uždukti. Ir tam yra rimtų priežasčių☺ Etalio vienuolyne nuo seno gaminamas likeris ir alus, kosmetika ir kvepalai. Bažnyčią apžiūrime ir tai nekainuoja, o suvenyrų parduotuvėje degustaciniais tikslais kelis miniatiūrinius butelaičius likeriuo iš vienuolių rankų nusiperkame ir mes. Šiandien čia ne tik vienuolynas, bet ir mokykla. Pasidairę po Etalį, kitoje gatvės pusėje susirandame itališką restoranėlį, nes užsimanome šilumos ir kavos. Nei kava skani buvo, nei sriuba, - nevykęs vokiečių bandymas itališką kultūrą į savo šalį atnešti. Žodžiu, ten neikite☺

Tarp Etalio vienuolyno ir Linderhoffo rūmų vos 10 km. Įsiveskite *google* šį pavadinimą, auksu ir prabanga suspindės visos nuotraukos. Taip gimsta namai, kai tikslu tampa Versalio kopijos sukūrimas, o pinigai neriboja. Ir dar...Kai šiek tiek “nuvažiuoja stogas”. Nepaisant to, pamatyti šiuos rūmus bent kartą gyvenime (būtinai su bilietu, užsukant į vidų) tikrai verta. Šiek tiek informacijos apie šią vietą iš interneto platybų: Linderhoffo rūmų (vok. Schloss Linderhof) – tai vienas įspūdingųjų Bavarijos karaliaus Liudviko II projektų. 1870-1886 metais statytiems Linderhoffo rūmams prašmatnumo ir puošnumo netrūksta. Tai vieninteliai rūmai, kurių statybos buvo visiškai baigtos dar

pačiam karaliui gyvam esant ir tai pati mažiausia iš Liudviko II statytų rezidencijų. Akį traukia aplink rūmus esantis sodas, savo prašmatnumu antrinantis prabangiems rūmams. Sodas laikomas vienu iš geriausių mišraus stiliaus pavyzdžių su harmoningai išdėstytais baseiniais, fontanais, kriokliais, žydinčiais augalais (tik ne kovo mėn.). Liudvikas II norėjo sukurti Versalio rūmų sodus, tačiau net ir gerokai sumažinta Versalio sodų versija nelabai tilpo į 1,2 km. teritoriją. Šis sodas užima apie 50 hektarų, čia į supančią gamtos aplinką yra integruoti keletas pastatų, kuriuose Liudvikas II mėgdavo lankytis. Mes Linderhoffo rūmuose lankėmės kiek per anksti – sodo skulptūros, fontanai dar buvo uždengti medinėmis dėžėmis, bet, kita vertus, nereikėjo laukti ilgose eilėse prie įėjimo į rūmus – ten patekti galima tik su bilietu ir gidu nedidelėmis grupėmis. Fotografuoti neleidžiama. Įėjimo kaina 7,5 eur, o veikia iki 16:00.

Rūmų interjeras apakino tiesiogine to žodžio prasme: tiek aukso, tiek prabangos nesu mačiusi jokioje kitoje vietoje. O kiek išmanumo, įmantrumo, autoriaus fantazijos, - Liudvikas leido sau įgyvendinti keisčiausias svajones. Pažiūrėti labai įdomu, bet kaip čia gyventi??? Tas auksas slegia. Sunku akis atplėšti tik nuo pastelinių spalvų Meiseno porceliano figūrėlių grožio. Neveltui sakome, kad prie Meiseno porceliano prisiliečia šventieji. Išėjus dar ilgai neapleido mintis, kad apsilankėme ligonio namuose. Sveikas žmogus negalėtų gyventi tokiaame auksiniame karste, nors ir prašmatniame.

Svarstėme, kurį maršrutą pasirinkti iki Fiuseno. Galima vykti per Staingadeną, kur yra vienuolynas ir bažnyčia (abu objektai saugomi Unesco), bet galima rinktis važiavimą Alpių keliu, užkabinant Austriją ir taip ilgiau pabūnant kalnuose. Mes rinkomės pastarąjį variantą. Jei važiuosite Staingadeno link, žemiau šiek tiek informacijos:

XII amžiaus vienuolynas ir [Wies bažnyčia](#) atverti iki 17:00. Į bažnyčią galima užsukti, o vienuolyną grožėsitės tik iš išorės. Tai įspūdingas rokoko paminklas, todėl Unesco jo ignoruoti niekaip negalėjo. Minias piligrimų į šią vietą Steingadene sutraukia ne tik gausiais gipso lipdiniais, reljefais, freskomis ir auksu išpuošta bažnyčia, bet ir kadaise, kai bažnyčios dar nebuvo, šioje vietoje įvykęs stebuklas: nuplaktojo Kristaus skulptūra čia vis dar lieja ašaras ir stebuklingai gydo žmones. Labai dažnai stebuklams pakanka žmonių tikėjimo.

Dienos rida nesieks ir 100 km, todėl [Fiuseną](#) pasiekiame ne taip vėlai. Miestelis smagiai sau įsikūręs Alpių pakraštyje, vos 5 km nuo Austrijos sienos daugiau nei 800 m aukštyje virš jūros lygio. Fiusenas yra aukščiausiai esantis miestas Bavarijoje. Istorinis Fiuseno senamiestis įsikūręs ties Lecho upe: jis nedidukas, bet simpatiškas. Tačiau labiausiai Fiuseną garsina dvi pilys, kurias rytoj ir lankysime, – tai Noišvanšteino ir Hohenšvangau. Jei atvirai, miestui net nereiktų vargintis, stengiantis apžavėti turistus kuo nors kitu, nei gera nakvyne ir vakariene tiems, kurie lanko...garsiąsias pilis.

Fiusene apsigyvename tvarkingame viešbutyje [Central City Hotel](#) Bahnhofstr. 8 ½ (+4983624095393, įsiregistravimas iki 19:30) pačiame miesto centre, kurį galiu drąsiai rekomenduoti: tvarkingas, vieta automobiliui nieko nekainuoja, pusryčiai gausūs, o vieta tobula – centriau, ko gero, net ir nebūna. Perdėtai paslaugi registratorė paprašyta rekomendavo mums bavarišką restoranėlį, anot jos, geriausią miestelyje. Ten ir nužygiavome, nieko nelaukdamos, - norėjosi tų tikrųjų dešrelių ir vokiško alaus paragauti. Juk esame Bavarijoje, - kada, jei ne šiandien tas mūsų "bavariškas vakarėlis". Nors gal tai buvo ir klaida. Salotomis išlepinti skrandžiai baltųjų vokiškųjų dešrelių intervenciją sunkiai atlaikė, - po vakarienės teko imtis tam tikrų gelbėjimosi priemonių.

Juokingas tas restoranas: interjeras, švelniai tariant, nevykęs, bet tokiu atveju visada tikiesi, kad maistas nusivylimą kompensuos (juolab, kad vieta vakare sparčiai užsipildė). Vos atsėdus prie stalo kūninga restorano administratorė per galvas užmaukšlino didelius popierinius "seilinukus" (greit jų atsikratėm, - tokie pokštai ne mums), o užsakymą bandė priimti angliškai nekalbantis vaikinukas, aprengtas aptemtomis kelnėmis ir odine liemene, todėl man priminė herojų (ne pagrindinį) iš filmo "Robinas Hudas" arba Piterį Peną (rūbai nebuvo žalios spalvos, - tai padavėją ir išgelbėjo). Stebėjome, kokio dydžio kiaulių kojas ir kitas gyvulienos dalis tas žemo ūgio aptemtakelnis nešė prie kitų staliukų, - tos mūsų plonytės vokiškos dešrelės su kumšteliu raugintų kopūstų, kurias užsisakėme, atrodo labai kukliai. Bet mums jų užteko: bavarišką sunkumą jautėme kelias valandas, negelbėjo nei vakarinis pasivaikščiojimas po tykųjį Fiuseną.

Trečia diena. Fiusenas – Noišvanšteino (Neuschwanstein) – Hohenšvangau (Hohenschwangau) - Memingenas
2017 m. kovo 19 d., sekmadienis

Abi pilys yra viena šalia kitos ir atstumas nuo Fiuseno - vos 4 km: važiuojame automobiliu, nes neplanuojame grįžti. GPS nebūtinai, nuo Fiuseno pakanka sekti nuorodas, - jos visos veda pilių kryptimi☺. Ten atsidūrėme ne sezonu (laimei) ir rytą, todėl automobilių stovėjimo aikštelę radome apytuštę. Pakėlus galvą ir aukštai pamačius gražuolę Baltąją gulbę, ko gero, ne vienas pagalvoja: kaip aš ten užsirioglinasiu? Iš tiesų, nėra taip baisu, kaip atrodo, na, nebent, norėsite pramogų ir patys ieškosite sunkių kelių. Sekant rodyklėmis, lipimas aukštyn, nors ir užtruks apie 30 min, bet nebus sudėtingas. Jei nepasitikite kojomis, savo kūną galite atiduoti arkliukams, tempiantiems vežimus beveik ligi pat Baltosios pilies. Ir, žinoma, daugumai senjorų irgi gali būti keblu užkopti savarankiškai.

Bilietus perkame apačioje – iškabą iškart pamatysite. Eilės nėra, nors kur ne kur jau šmėžuoja kinai, japonai, rusai...Grupelėmis, su asmenukų lazdomis ir labai energingi iš ryto. Ant bilieto parašytas įėjimo į pilį laikas, - kopimui į viršų palikta apščiui minučių. Lėkti nebūtina, tikrai spėsime, net ir vilkdami koją už kojos. Sužinome, kad turai pilyse trunka labai simboliškai: Noišvanšteino (Neuschwanstein) pilyje apie 30 min, o Hohensvangau (Hohenschwangau) 35 min. Į vidų susiplanavome eiti tik į baltąją, geltonąją gi apžiūrėsime iš išorės. Tiesa, bilietus galima pirkti internetu, bet atsiimti vis tiek reiks tame pačiame bilietų name: gal sezono metu tai būtų variantas, siekiant išvengti eilių:

Ticketcenter Neuschwanstein-Hohenschwangau

Alpseestraße 12, D-87645 Hohenschwangau

Telephone +49 8362 93083-0

Fax +49 8362 93083-20

www.ticket-center-hohenschwangau.de

Pradedame malonų ryto kopimą, vis sustodamos ir fotografuodamos: diena nušvito, lietaus debesys dingo. Ko daugiau galėjome norėti? [Noišvanšteino pilis](#) (Schloss Neuschwanstein) pelnytai laikoma viena gražiausių Vokietijos pilių, dažnai dar vadinama „pasakų pilimi“. Ji buvo pastatyta Bavarijos karaliaus Liudviko II 1869 m. (pagalvojome, kad ne taip ir senai). Deja, karalius šia idiliška pilimi džiaugėsi tik 100 dienų – po to buvo pripažintas negalinčiu valdyti krašto ir ištremtas. Neužilgo ir žuvo. Paradoksalu, bet Liudvikas II, Noišvanšteino pilį statė siekdamas pasislėpti nuo žmonių, ir tikrai nesitikėjo, kad po 100 metų pilies slenksčius kasmet mins po 1,3 mln. lankytojų! Pilyje yra per 200 kambarių, jos menės išpuoštos piešiniais iš vokiečių mitų. Kadangi Liudvikas II garbino Vagnerį, viena jų skirta garsaus kūrinio „Lohengrinas“ tematikai. Iš tiesų, šią pilį pastatyti Bavarijos karalių ir įkvėpė Vagnerio operos, įkūnijusios vokiečių legendas. Pilies interjeras nė kiek neprimena auksinių Linderhofo rūmų, - tai visiška priešingybė jiems, todėl čia malonu būti. Deja, į pilį įleidžiama nedidelėmis grupėmis – viena menė keičia kitą, apie žioplanėjimą ir ilgesnį pasimėgavimą negali būti nei kalbos. Dėl šito labai gaila. Galėčiau čia pasakoti apie kiekvieną salę, taip viskas gyva mintyse, bet to nedarysiu, norėdama, kad patys pamatytumėte ir tuos jausmus patirtumėt. Nežinau, kas virė Liudviko II galvoje, bet daugelis jo įgyvendintų svajonių dabar prikausto dėmesį: žmogaus neribojo nei lėšos, nei fantazija, jis gebėjo „įdarbinti“ naujoves tarp pilies mūrų, pasinaudoti natūraliu gamtos peizažu pilies grožiui atskleisti; jis buvo kūrėjas ir svajotojas, keliautojas ir išmanus fantazuotojas, gyvenęs keistų vizijų pasaulyje, - dalį to mistiško pasaulio mes dabar ir matome.

Viena bičiulė, pamačiusi mūsų akmeninius veidus, išėjus iš pilies pasakė: „Kažkas su Jumis atsitiko.“ Ir tikrai atsitiko: [Stendalio sindromas](#), štai kas. Laimei, puikus oras padėjo greitai atsigauti – sukome Bavarijos karalienės Marijos pastatyto tilto per tarpekį link. Nuo jo atsiveria nuostabus vaizdas ne tik į Noišvanšteino pilį, bet į žaliuojančius Švangau Alpių slėnius. Pagal legendą, karalienės sūnus Liudvikas II, naktį liepdavęs visuose pilies kambariuose uždegti šviesas, o tada vienas pats vykdavo pasigrožėti ja nuo šio tilto. Gražiausios Noišvanšteino pilies nuotraukos fotografuotos nuo šio tilto. Laimei, nutaikėme momentą, kai nebuvo daug žmonių ir mums pavyko tos tipinės nuotraukos, - dažniausia, tiltas užsikimšęs ir apie fotografavimą bet kokio žmogeliuko pakaušio negali būti ir kalbos.

Rinkomės kitą nusileidimo taką miestelio link (tiesiog intuityviai) – tik nusileidus galima pakilti iki Hohensvangau, bet to kilimo ten labai nedaug. Nuo vienos pilies iki kitos yra apie 2 km. Hohensvangau pilis buvo pastatyta XIX amžiuje ankstesnės XII amžiaus tvirtovės griuvėsių vietoje. Šioje pilyje Bavarijos karalius Liudvikas II praleido vaikystę. Jei jam nebūtų kilusi mintis pastatyti baltąją pasakų pilį, važiuotume ir dėl šios, mažesnės, kuklesnės, bet vis tiek dailios. Tačiau šiandien ji tikrai niekaip neprilygsta puošniai Noišvanšteino didybei.

Nuo Hohenšvagau leidžiamės iki smaragdinio kalnų ežero, susirandame suoliuką ir tiesiog pabūname tyloje. Jei turėsite sumuštinukų, bus pati tinkamiausia proga juos išsitraukti, - mes gi pasidalinome vieną viešbučio sausainuką trims☺

Abiejų pilių lankymas atėmė gerą pusdienį, apie 14:00 sukome pagal žemėlapij prie pirmojo pasitaikusio ežeriuko ir radusios tokią vietą, pasigaminome salotėlių. Daugiau tokių kaip mes nesutikome, - tik paukščiai, pajutę magišką kvapą, sklandė virš galvos (priminė kormoranus). Pamažu ir vėl vėso, - susisukome į savo šiltas striukes, jausdamos ne šaltį, o smagaus trumpojo savaitgalio finišą.

Nakvynės vietą visai netoli Memingeno oro uostą radome nesunkiai, - šiame šeimyniniame viešbutėlyje apsistoja daug lietuvių, pagal jų rekomendacijas pasirinkome. Vieta patogi, bet...pėsčiomis iki oro uosto nueiti tikrai nebus patogų (nėra ir labai arti). Pats viešbutis tikrai per gerai apie save galvoja: tai tiesiog namas su itin neįprastais kambariais antrame aukšte (vienai nakčiai – nieko bloga, bet gerų prisiminimų nelikę). Vakare į pirmame aukšte esantį vokišką kaimo tipo restoraną priguža vietinių ir prasideda triukšmingas smagumas. Gal kam tai bus riebus pliusas☺ Tikslus tos vietos adresas: Schwarzer Adler, Memmingerstr. 16, Schwaighausen/Holzgünz.

Kadangi turėjome papildyti automobilį kuru, iš angliskai nekalbančių šeiminių supratome, kad teks važiuoti iki Memingeno (apie 4 km). Buvo dar gana šviesu, gal kokios penkios ar šešios vakaro, išlipome pačioje miestelio širdyje ir pro mūrinius vartus įslinkome į viduramžius menantį senamiestį. Ir kaip teisingai padarėme! Gal atvažiuoti čia ir neplanuotum, bet miestelio senoji dalis verta apžiūrėti: Rotušės aikštėje suvalgome ledų (ach, tos mažos kelionių nuodėmės), fotografuojamės prie nedidelių kanaliukų, išvagojusių senamiestį, klaidžiojame tyliomis gatvelėmis ir kalbamės be galo, vis tiek spėdamos pasigrožėti vokiškais pirklių namais. Sekmadienis, mieste tylu, tik į Rotušę nežinomu tikslu skuba pasipuošę vietiniai gyventojai, kartas nuo karto mus aplenkia koks dviratinkas ar diedukas su šuniuku...Turistų tik trys. Mes. Ir tai yra gerai.

Ketvirta diena. Memingeno (Memmingen) oro uostas – Vilnius (lėktuvu) | kita kompanijos dalis vyko kitaip: Memingenas – Dresdenas – Varšuva – Vilnius (automobiliu)
2017 m. kovo 20 d., pirmadienis

PRIDUODAME AUTOMOBILĮ 7:00. Išlydime bičiulę į Vilnių: skrydis 9:00, sostinėje ji išlipa 12:10. Tuo noriu pasakyti, kad dar puikiau galima spėti į darbus.

Kadangi planai kiek pasikeitė, kita mūsų kompanijos dalis suko namo automobiliu: norėčiau smagiai apie tai papasakoti, nes istorija priverstų bent jau nusišypsoti, bet turiu mandagiai patylėti. Anūkams tikrai turėsiu ką pasakyti!

Apie šį tęsinį nerašyčiau (mes juk jau Vilniuje nuo 12:10!), jei ne vienas miestas, privertęs aiktelti ir dar kartą išgyventi Stendalio sindromą. Jame buvo sugalvotas ir pavadinimas Musės tekstui apie kelionę (gana tiesmukiškas ir grubokas, bet atspindintis esmę) – kažkas panašaus į „atvėpusių žandikaulių kelionė“. Romantiškai Musei ne visai būdingas, bet visada būna pirmas kartas. Kelionė automobiliu kiek užtruko ir Vilnių pasiekėme tik kitos dienos vakarą, kovo 21 d. (juk reikėjo Varšuvoje kai kur apsipirkti, lietuvių numylėtą Bedrionką aplankyti). Tačiau tekstas ne tam skirtas, todėl čia bus tik keli sakiniai apie tą mano minėtą miestą – taip, aiktelti privertė [Dresdenas](#).

Miesto istorijos nepasakosiu, nes viską lengvai rasite internete: visada galvoju, kad karo metais sunaikintas Dresdenas negali niekuo ypatingu išsiskirti, tiesą sakant, niekada nesidomėjau juo, net minčių neturėjau, kad gali būti toks, kokį pamačiau. Elegantiškas, solidus, prabangus, o kartu toks gyvas ir jaukus. Nenustojau aikčioti vaikščiodama, prisiekiau sau, kad atvyksiu dar kartą, nes ir aplinkiniai Saksonijos miesteliai, kuriuos pamatėme pavarčiusios turizmo vadovus knygyne, ne mažiau viliojo. O kur dar Meisenas, kurio meistrų porcelianu gėrėjomės Linderhofo rūmuose. Dresdono senamiestis nėra didelis, neskubant mums pakako dviejų valandų, bet jis neabejotinai įsimintinas dėl architektūros, šonus skalaujančios Elbės su atvirutiniais arkiniais tiltais...Puošnioje Dresdono paveikslų galerijoje galima pamatyti garsiąją Rafaelio „Siksto Madoną“; Zwinger rūmų komplekse nebuvome, bet skaitėme, kad juos irgi verta aplankyti ne tik iš išorės, bet ir iš anksto užsisakius ekskursiją su gidu; nepaprastai įspūdinga ir 1755 m. statyta Hofkirche bažnyčia (baroko stiliaus statinys turi 85 metrų varpinę); jau nekalbu apie Furstenzug sienos grožį (tai žymus meno kūrinys, kuris buvo sukurtas iš Meiseno porceliano; iš viso čia yra 25 tūkstančiai plytelių, kuriose vaizduojami kunigaikščių žygiai, karaliai, menininkai, prekybininkai, kareiviai ir kiti svarbūs veikėjai); būnant Dresdene privalu pakilti dailiais laiptais ir pasigrožėti ne tik senamiesčiu, bet ir atsiveriančia Elbe – ta turistų ir vietinių gyventojų pamėgta vieta išdidžiai vadinama Europos balkonu. Gal skamba ir saldžiai, bet saulei leidžiantis, Dresdenas užsupa. Mielai likčiau čia taurei vyno gerame senamiesčio restorane☺ Kai

atsikvošime, miestą apgaubia prietema. Skubame Vokietijo-Lenkijos sienos link, nakvojome nežinia, kur, o visą kitą dieną skiriame gerokai pasikeitusios Lenkijos pervažiavimui. Bet apie tai kita istorija.

Žemiau trijų dienų savaitgalio Bavarijoje išlaidos:

			eur/vienam	Komentarai
<i>Skrydis</i>	Vilnius-Memmingenas-Vilnius	Wizzair	60	
<i>Auto nuoma</i>	Auto nuoma	economycarrentals	25	Užsakyta per economyrentals.com
<i>Kuras</i>	Dyzelis		11	NUVAŽIUOTA: 489 km
<i>Parkingas</i>	Automobilio parkavimo mokesčiai		3	Prie Noišvanšteino piliies - 6 eur
<i>Nakvynės</i>	Nakvynė Garmisch	booking.com	35	Zur Schönen Aussicht Hotel garni; su pusryčiais Gsteigstr. 36, 82467 Garmišas-Partenkirchenas, Vokietija; internetas yra (neveikė)
	Nakvynė Fussen	booking.com	34	Central City Hotel su pusryčiais: Bahnhofstr. 8 1/2, Fiusenas, Vokietija
<i>Objektai</i>	Nakvynė Memmingen	booking.com	35	Schwarzer Adler (Memmingerstr. 16, Schwaighausen/Holzgünz, 87752, Vokietija) su pusryčiais
	Linderhoffo rūmai		8	Įėjimo kaina 7,5 eur
	Noišvanšteino pilis		12	13 eur - minus 1 eur viešbučio nuolaida (abi pilys kartu 25 eur)
	Hohenschwangau pilis		0	12 eur (nebuvo viduje, apžiūrėjome iš išorės)
<i>Maistas</i>	Visas kelionės maistas	ir kavinės, ir parduotuvėse pirktas	53	
		VISO:	275	gali būti nežymi paklaida

Parengė: Smali musė, lina@smalsimuse.lt.

Tik asmeniniam naudojimui. Talpinti kitose svetainėse, kopijuoti, - tik su Smalsi Musė sutikimu.